

миче — си легнала и тя. „Легнахъ си кай, тейко, между снопитѣ, подъ единъ кръстецъ, легнахъ си на заветъ, да не ми духа, и се завихъ. И съмъ заспала. По едно време усѣтихъ, кай, нѣщо тежко, нѣщо студено, ей тукъ на гърдитѣ си. Като отворихъ очитѣ си: зъмя!

— Бре!

— Ами, зъмя. Навила се и легнала на гърдитѣ ѝ. Извикала, па съ всичкия си страхъ я сграбчва и я захвърля!

— Захвърля я! По жътва става туй. Чуваль съмъ зъмя е влизала и въ устата на нѣкоя жена. Ами да я ухапала, не я е ухапала, нали?

— Не, не е. На гърдитѣ ѝ легнала, зема я и я хвърля! Тѣй ми разправи. Сънъ ли е било, истина ли е било — не знамъ. Отъ тогазъ момичето не го бива. Ей го изсъхна като вѣйка. Гръдъта го боли. „Тамъ, кай, гдето бѣше зъмята, ме боли“.

— Ама работа, ама работа! — чудѣше се Моканина. — Ами сега где го водишъ? На докторъ ли?

— Дохтори: колко дохтори промѣнихме. Водя го сега азъ . . . хм . . . какъ да кажа. . . На мене да остане, не вѣрвамъ, ама жени нали сж, пъкъ болна е, чедо е. . .

Гласътъ му трепна и той замълчá. Загледа се, затегли безъ нужда ту мустацитѣ си, ту брадата си небръсната отдавна, корава, прошарена съ цѣли снопчета отъ бѣли косми. Нѣмаше нужда да казва нѣкой на Моканина, че всѣки бѣлъ косъмъ бѣше белегъ на една грижа.

— Онази вечеръ, — продължи селянинътъ, — додоха си нашенци отъ скеля. Продумали каквото продумали — знамъ ли? Охолни хора, може и шегá да си биятъ. Пъкъ дотърчава тогазъ у насъ Стоеница,